

Sy-li spěwał,
Pilnje džělať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.]

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělať
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óe!

F.

Šerbške njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždý šobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi w Budyšchinje a je tam ša šchtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedžela adventa.

Kol. 1, 12—15.

Nascha epistola je polna hnady a wješela. Se wschittkich šłowow šbóžnu džakownu wutrobu čzujemy. To je kaž šhěrlusch na wyschšim chorje, spěwany wot Pawoła, dokelž wě, šchto je tón Knjes nad nim a nad tamnymi šchěšćizjanami čziniť. Njejšu pať jich nashonjenja tež nasche? Duž džakujmy šo temu Knjesej, šo je noš tak wyšoko wobhnadžil.

1. Wón je naš hódnyč čziniť k runemu herbštwu šwjatnyč w šwětle. Herbštwo rekašche tón kraj, kotryž běšche Bóh Abrahamej a jeho šymjenju šlubit, do kotrehož běšche šwój lud k Egiptowskeje k móžnej ruku dowjedł, w kotrymž běšche kóždemu šplahaj jeho wěšty džěl psches lóš pschipołasať. Tutón žohnowany kraj bě Šraelštemu ludej lubny a drohi, niž jenož kaž je kóždemu ludej jeho wótzny kraj lubny, ale dokelž běšche jemu wobšwědčjenje, šo je Boži wušwoleny lud; tón kraj bě jemu šawdawł a rukowanje Božej hnady. Tehodla běšche mjes wschittkimi khostanjemi, k kotrymž čzysche Bóh njepošluschnosć šwojeho luda domaphtacž, najwótrišche a najšurawishe to, šo jón k tuteho kraja wuštorczi a mjes pohanow rospróšchi.

A tola je tuto herbštwo Šraela se wschittkej šwojej krašnosću a lubosnosću jenož šłabe šnamjo nješachodneho, nješmasaneho a nješwadneho herbštwu, kotrež je Bóh šwojim šwjatnyč w njebješach šthowať. Tamne herbštwo štejesche pschi wschittkim Božim žohnowanju tola pod poklecžom

šachodnosće, kotrež hrěcha dla na wschittkich štworjenjach leži; wójna a drohota, khorosće a čzwile, štarosće a nusy, čzerpjenje a šmjercž šwój pučž tež do šlubjeneho kraja namakachu. Ale w kraju njebješkeho herbštwu, do kotrehož hrěščne štaženje šastupicž njemóže, je šwětko bjes čžemnosće, wješele bjes šrudobny, žiwjenje bjes šmjercže. A tamne bydlenje Bože w šwjatnizy templa, kotrež bě pobožnym tak drohe, šo wušnachu: Šak lubosne šu twoje wobydlenja, Knježe zebaot! Šedyn džěň w twojich pschitwarkach je lěpschi, džžli hewať tawšynt, — běšche tola potajne a njebe pschirunacž k tym krašnym šjewjenjom, hđžež tón Knjes w njebješkej šwjatnizy mjes šwojim ludom křodži a šo widžecž dawa wot woblicza k wobliczu. To je to herbštwo šwjatnyč, šo dyrbja k njemu pschicž a pola njeho wěcznje wostacž a šhonicž a woptacž, šchtož žane woło njeje widžalo a žane wucho njeje šhyschalo a do žaneho čžłowjeka wutroby njeje pschisčło, šchtož pať je Bóh pschihotowať tym, kotřiz jeho lubuja.

Alle šmemy dha šo nadžijecž, šo tuto herbštwo junu nastupimy, šmy dha jeho hódni? Tuto herbštwo šebi my njejšmy šaklužili, wono je dar Božej šmilnosće. Duž džakujmy šo temu Wótzu, šo je naš k njemu hódnyč šcziniť. Tehodla

2., je wón naš wutorhnyť wot wyschnosće čžemnosće a naš pschestajil do kralestwa šwojeho lubeho Šsyna. Wot teho dnja, šo je šerschta čžemnosće přenjeju čžłowjekow šawjedł, šo buschtaj jemu pošluschnaj, je wón na wscho čžělo móž dobyť, a žyke čžłowjestwo bu

emu poddane. Wjele jich wschał je, kottiz njewjedza, tajkemu knjesej služu, tak žalobne rjeczasy noscha. Jato chał wot spoczatka a lebnj samjednik je satan jich myśle sapslepil! so mjenja, tak sbożowni a swobodni budza, budza-li po swojich lóschtach živi a činicz, shtož so jich wutrobje spodoba. Tak njepósnaju, so su wotroczy stazjenja. Ale w tym dnybja tola wschitzy czežki pschah, pod kotrymž steja, saczucz, so je psches hrěch kmjercz na wschě człowste džeczi pschischa a so tej wuczeknyč njemóža. To je ta wyschnosc czěmnoščez. A s teje je Bóh naš wutorhnył, jato wón swojeho Ssyna póšła, so by tón czertowste skutki skasyl. Tón je nad fěrschtom czěmnoščez dobył a naš s jeho mozy wuřwobodzil, so smy nětko Jesuřowi a móžemy w jeho kralestwje pod nim živi byč a jemu služicž.

Njebjeske herbstwo je hiščez pschichodne, ale do kralestwa Jesom Ahrysta smy nětko hižo pschestajeni. To je so stało w naschej kščenizy, a k sbóžnemu šhonjenju wo tym pschindžechmy, jato so s zylej wutrobu k swojemu Sbožniku wobrocžichmy a jeho we wěrye sapschimnychmy. Kał šrudnje tola je, hđez kšesczijan swojeho krala njepósnaje a jemu služicž nochze, pał dokelž ma bryuch sa swojeho boha a swuju czešč pyta w hanibje, pał so šebi kšwalbu se swojeje šamšneje prawdoščez čini, kotraž je tola psched Bohom kaž womasana drařta, kiž jeho nahotu wodžecz njemóže! Shtož pał je w Božim šlowje sbóžnych činjazu wěrnoscž namakał, komuž je wutrobne wješele, rošč w pósnaczu Boha swojeho Sbožnika, shtož sa tym steji, so by Ahrystuša pschezo kruzischo sapschimnył a w nim namakany byl, tón móže tež s džakom wuřnacž: Bóh je mje wutorhnył wot wyschnosc czěmnoščez a mje pschestajil do kralestwa swojeho Ssyna. To wschitko pał bē jenož móžno

3., psches wumóženje s krowju Jesom Ahrysta. Hdyž bē shtó do wotrocžkownstwa njewólniřta padnył, móžesche so wón se šlēborom a šlotom wot pscheczela wukupicž; hdyž shtó w čělnej nusy sdychuje, móže tón abo tamny jemu šnano s dobrej radu abo se skutkom pomhacž. Ale s wotrocžkownstwa czěmnoščez nam žadny człowjeł njewóže wupomhacž, tu móže pomoz jenož wot teho pschińcž, kiž je šnamjo njewidomneho Boha, tón přeninarodženy pschede wschitkimi štworjenjemi. Tón je we wěcznej šmilnoščzi so człowjeł šczinił a so sa naš woprował a s tym winu naschich hrěchow sapslaczil a naš se kmjercze a šatamanřta wukupil. Na ninr mamy nětko to wumóženje. Ssyn tež ty teho šameho džělomny? Njeyšy-li hiščez winu swojeho hrěcha póšnał a saczul, ležisč-li hiščez w španju lohkosmyšlenoscze, prajisč-li: ja šym bohaty a mam do wole došč a njepotřebam ničoho, runjež šy tola tak hubjeny a wobžarujomny a kšudy a šlepy a nahi; njeyšy-li šebi hiščez žaneje štaroscze hrěcha a šuda dla činil, dha šy so šam hiščez s tuteho wumóženja wuřamknył a tebi njesrořnyliwne potajniřtvo wostanje, hdyž Pawoł tu rjeknje: na nim mamy to wumóženje psches jeho krej. Čžujesč so pał winowaty psched Bohom, póšnajesč, so šy Boži hñew šašlužil a so ničo nimasč, s čimž by jón wotwobrocžicž mohł, dasč so w tajkej šwojej nusy pošacž na Ahrystuša jato na to jehnjo, kotrež šwěta hrěchi njese, wěriřch jemu, so je swuju krej pschelał k wodawanju tež twojich hrěchow: Duž šy móž jeho krowě a trořht wodacža šam na šebi šhonil a móžesč s Davitom rjeknyč: Derje temu, kotremuž pschestupjenje je špuschczene, kotremuž hrěch je pschikřty.

Wyřoko je Bóh naš wobhnađzil. Wyschnosc czěmnoščez naš wjazy njetrařchi, s Bohom wujednani šmy živi w hnadnym kralestwje nascheho Sbožnika, s wješelej nadžiju hładamy na herbstwo šwjatych w šwětle: Džerž, shtož masč, so by ničto twuju krownu njewsał.

Šamjen.

M. w Hr.

Adventski džak.

D luboscž psche wschu měru,
Kał či došč džaka dam
Sa wschitku wótznu šwěru,
Kiž wschědnje wuřiwam?

Ty na mnje wuřypujesč
Koh šwojich dobrotom,
Mje křtasč, pschewodžujesč
Psches službu jandželow.

Měj džak, so wutorhnyeny
Buch s putow czěmnoščez,
Psches Ahrysta wumóženy,
Ssyn w jeho kralestwje;
Wón sa mnje w kmjerczi pobu,
Krej sa mnje pschelał je,
S tym žiwjenje mi doby
A hrěchow wodacže.

Duž čini Wótz, so hódny
Ssyn herbřtwa we šwětle,
Hdyž jato nowo-ródnny
Nětk šwjeczu žiwjenje;
Mi prawdošč Ahrystuřowa
Se hrěchow pschikřycze
A moja drařta nowa,
Kiž hnadu rufuje.

Nětk šym ja džecz Boho,
Mam Wótz a we njeju!
D hđze je wjetřche šbože
Šow w šwěczze sa duschu?
Mi kčžje Boža hnada
We mojim Sbožniku,
Duž trořhtnje duscha hlada
Nětk k njeju s dowěru.

Nječ, Wótcze dobročimny,
Sa tajke šmilenje
Ssyn pod tobu nětk živy
We twojim kralestwje;
So služu tebi jeno,
Mohł so či spodobacž
A šwjecžicž tvoje mjeno,
Čžył Duch a móž mi dacž.

Sa šwoje wobhđenje
Šmi moju wutrobu,
Ša wudebil ju rjenje
Ssyn s wěru, pošutu;
Šu luboscž k tebi hrěje,
Čži wrota wotanka,
W nej džaka rōža kčžje
Sa hnadu psches Ahrysta.

Duž pój, adventski kralo,
Ty lubošć njebjesła!
Glej, džakny wopor palo
Čže wita wutroba;
Słysz we njej „hošanna!“
Glej, hotowa je čžer;
Duž pschińdž se swojim manna,
Mi daj swoj sbóžny mēr!

K. A. Fiedler.

Domisnje bliže.

Jedyn stary knjes a jedyn schulski hólčez hromadže w želešnicznym wosju ředžeschtaj. Tón hólčez bēsche w próšdninach pola swojeje woski na wopnye pobyl. Zeho nan njebē wjazy pschi žiwjenju, a macž wjedžišche domach hospodarstwo, i kotrehož woteńcz njemožesche.

Tón stary knjes, wulki pscheczal džēczi, niēsche swoje wješele nad tym pētnym a řečznim hólčezom a řo pilnje i nim šabwjesche.

Ša něšto čžafa to džęczo k wofnu stupi, na starza řmēšto-tajzy hladašche a džesche: „Nētko dyrbju jowle štač a wonhladač. Wot jow krajinu hižom šnaju. Nēt nješbm wjaz daloko wot našcheje wšy a wot swojeje macžerje.“

Zeho woczi řo blyščesche, jako powjedasche, kaš jeho macž čžafa a řo wješeli, hdyž wón pschińdže.

„Njedyrbjal ja tež tajki byč, kaš tole džęczo?“ tón starz we swojeje wutrobje myšlesche. „Njemē tež ja i kóždym dnjom wješelschi bywacž, řamo pod čžezemi staroby, dokelž řo domisnje i kóždym dnjom bližu? Njedyrbjala mi wutroba i radošču žiwišcho klapacž, hdyž na to pomyšlu, kaš mi budže pschi dozpicžu tamnych stronow? Nimam tež ja wofno, i kotrymž nōžu swoju domisnu našdala widžecž? Nimam ja Bože řłowo? Njewidžu pschezo truch njebjesche domisny, hladam-li we wērie do njeho? Š ja hišče dołho wšcho njewidžach, ščtož řwjate Bože řłowo krašne a nje-bjeske wopšhija a ščtož mi wščitko pschiškuscha, dokelž je mi to mój luby Šbóžnik šařkužil!“

F.

Wjeta.

Š džowkam jemřeteho pēšnerja Leopolda Šešera w Mužafowje, kotryž bē dołhe lēta generalny połnomōžnik wjetča řüclera byl, jedyn džek bur pschińdže a řo i rošhorjenjom a naležnje praschesche, w kotrym lēče je to bylo, jako jich nan i wjerchom do Orienta pučowasche; řo je wón hižom na mēsčezanoštwje pobyl, hdyž jeho na te knježny pořasachu, a řo wot šonjenja praweje lēneje ličby wjele wotwiřuje.

Šunjež řo špodžiwajzy nad tutym požadanjom, tola jena i tny knježni pscheczelniwje šnapscheczniwi, řo čže jemu lubjerad pořlužicž, a řo ma runje tu knihu, kotryž je jejny nan wo tym špiřak, w rukomaj. „Kaž mōžecže jowle na titlowym łopjenu čžitacž, dobrny pscheczelo, bēsche to w lēče 1842.“ Š tym wona temu mužej tu knihu do rukow da.

„Nē, nē, to je pschecziščezane, to je pschecziščezane!“ burik wuwoła, wišnyjobruny bywajzy.

„Ale čžeho dla dha je šam to i žyła taš naležaze, tu lētnu ličbu wjedžecž?“ řo ta knježna woprašča.

„Š rjekneče mi k lubošći, řo je to 1840 bylo,“ tón muž prošesche, „ja řym řo wčžera je řwojim řuřodom w korežmje wo džekacž hotownych toleř wjetował, a te řym nētko pschēřal!“

„Wasche njeřbože wutrobnje wobžaruju“, ta dobročniwa knježna šnapscheczniwi, „ale w mojej ruzy njeleži, tu podawišnu, řo řo wjetča řüclerowe pučowanje do Orienta w lēče 1842 wotmē,

pschemēnicž. Ale wšmicže i teho tón wužitk, řo nochžecže w žiwjenju řenje šařo hracž ani řo wjetowacž. Woboje mjenuju ja špřotowanje bōjškeho pschedwidženja.“

F.

Šbudženje.

(Spitta.)

Nječ tež puč je daloki
Šara wobčežny,
Nječ našch řhōb tu na řemi
Še řnadž wostudky:
My řmy tola wješeli,
Njepraschamy řo,
Ščto mōž našcha docžini —
Šam je Šesuf wšcho.

Zeho dla řym štrošchtny tu,
Šmēm řo domēricž,
Šo mōj Knjes mi na pučžu
Njeda šawutlicž.
Duž tež mōž čže husto došč
Žyłe řhubicž řo,
Wēm wšchaš: tam nje štyřniwosč,
Šdžež ma duřcha Šoh'.

Řiž mohł wodu špodžiwnje
Še škał wudřicž,
Řapašam řam pschifaže
Šswojich řežiwicž,
Řiž mohł řřibku podajo
Čžrjōdy naščicž —
Njemohł tón čži hubjenstwo
Š šbožu wobročicž?

Ščtož wšče řwēty džerži řam
W swojeje prawizy,
Řjes joh' wole włōřta nam
Š hłowy njeřadny,
Řiž wšcho krašnje wuwjedže
Šacž k najmjeřšchemu —
Mohł drje tón řjes řmilnošče
Byč mi řłabemu?

Řiž je njebjō wotewřil
W řamej lubošći,
Řiž je řwēru postajil
Čžer nam k Wōtzewi,
Šdžež nam mēřto wobřhowa —
Mohł tón pschiswolicž,
Šo na pučžu řrudžby dla
Mēli šawutlicž?

Nē, to čžinicž njebudže, —
Bōh je lubošny,
Džerži nam, ščtož řlubil je, —
Duž řo njebojmy!
Šdyž pař duřcha w njeřbožu
Čžini starošč řej,
Dha wšchaš woczi posbēhnu
Š lubom' Šbōžnikaj! —

Šurij Brōřk.

Boži džiw psches knota

abo:

„Šdyž je nusa najwjetšča,
Boža pomoz pschisřwata.“

Powjedancžto wot Š. Wjele.

Wšchomudry mōžnař a wōđer njebjērow a řemje je hižom w šastarřku šwēřjata na řlužbu řłak, pař čžłowjeka žiwicž, pař čžłowjeka řkařč. Taš žiwjachu rapaki Bōžeho muža Šelijařa pschi řēzy Řrit, nořcho jemu mjařo a řhlēb. Taš řuřachu čžerwje Anti-oča, řelskeho muža, na řmjertnym łožu, řerizy wot njeho pschi žiwym čžēle.

Š tež na druhe špodžiwne řlužby řu byke šwēřjata řłane. Albo njewēřče trasch, řo dyrbjesche řybřko Šonařa pōžřecž, řo by potom řhroblišcho na řly lub řchol? a njewēřče řnadž, kaš dyrbjesche řastojčža nanej Šobijařej na řhwilu widžecžto řkařč, řo bychu pořdžišcho džiwne wōđenje Bōže i řhwalbu widželi?

Š taš hiščeče džēřa Bōh wšchelake šwēřjata do řlužby bjerje, huščišcho řnano, hacž by řwēt myřlił a řjekl. Šo pař, řo je hdy řazpjenny řnot po Bōžej woli čžłowjekař i čžēřnoty pomhał, to nochže řo niřak k wērie podobne řdacž. Š tola je řo to woprawdže pola nař řtało.

Do teho čžafa, hacž Šudhřka bitwa telko wřow řkař: pař na řruři řtorča, pař na popjel řpali, řtejesche w Bōřchezach řhēžka nimale na řōnzu wřy, hdyž tam džēř druhe twarjenje řteji. W tym štatocžku bydlešche pobožny, ale tež tradařny řudžik: nan a macž a jenutki řnyk, hiščeče w řuřnicžny řhodžaty hólčž. Šam bēsche řłakar a macž bēsche pschelčža. Pschi domčku mēřachu

